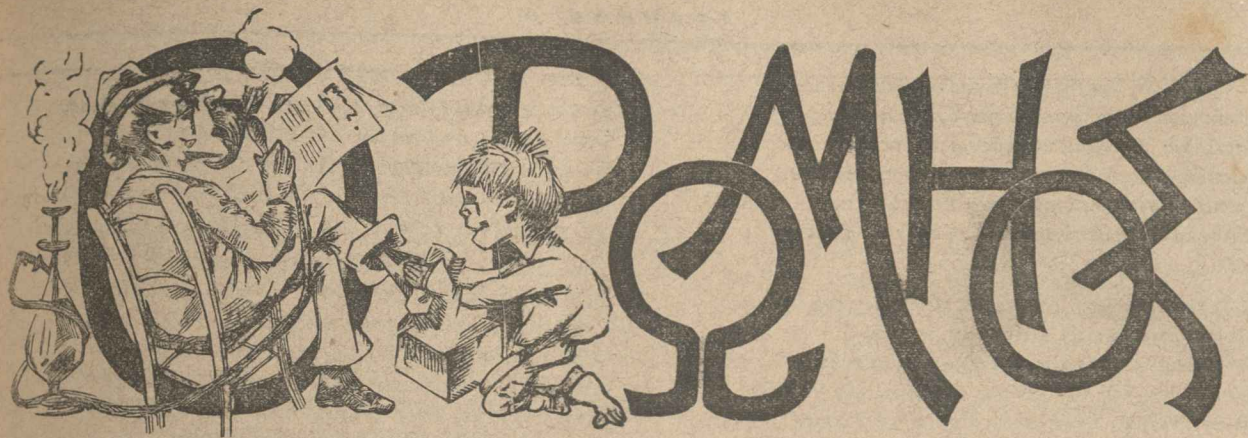

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενηντα, δύο ἴκαί μ' ἐχίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι μ' ἐπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν ξοῖς — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μαῖου ἐννέα,
μαυρίλα γενναία.

Ποῦντος τρακόσα κι' ὀγδόντα ἔξιν,
κι' ὁ Θεωδώρακης δὲν βγάξει λέξι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρ' ἡμέρα,
κι' ἡ Καρχαλοῦ ἐμαύρισε κι' ἐκείνη πέρα πέρα.
Κυριακὴ ἔξημέρωνε καὶ τῆς Ἀγίας Μαύρας,
Κιρόνια ἐκυμάτιζαν εἰς τὰς πνοὰς τῆς αὖρας,
ἰσάλευε ἡ τακτικὴ τῶν νόμων λειτουργία,
καὶ ὅταν Ἐθναρχὴν ἔτρεξε ἡ Μαύρα ἡ Ἀγία,
κι' ἄμέσως — ὦ τοῦ θαύματος! — ὁ τοῦ Μωρητῆ Σατραπῆς
ὡς ποῦ νὰ πῆς λουκάνικο ἐπρόβαλε Ἀράπη.

ἀλλὰ τῶν τόσων τίτλων σου τὴν ὀῤῥαν τὴν αἰῖον
εὐθὺς τὴν διαδέχεται κατὰμαυρον σφαιρίδιον.

Π. Ἐπὶ τῇ μαύρῃ συμφορᾷ πᾶς Δῆμος κατεπλάγη
κι' ἐδάγκασαν τὸ κρέας τῶν ἰσχυρῶν λαχανοφάγει,
κι' οἱ πέντε Φαρμακόπουλοι δὲν ἔπεσαν κουβέντα
κι' ἠγάλαζαν τὸν θεῖον τῶν ὁρῶντες μαυρισθέντα.

Φ. Ὅποιον ἐπικηδεῖον ὅτ' ὁ Τσάρος ἀπαγγέλλω! . . .
δεῦτε νὰ τὸν θρηνησωμεν μετὰ φιλοπατρίας . . .
κι' ὁ Καλησπέρης τὸ ἦψιλό ἐμαύρισε καπέλο,
ποῦ ἄσπρισε ὁ γύρος του ἐκ τῆς πολυκαιρίας.

Π. Οἶον ἀγῶνα ἡ ψυχὴ μεγάλον ὑποφέρει
σὰν τῆς καπνίσῃ ἔξαφνα νὰ χωρισθῇ τοῦ σώματος,
τοιουτοτρόπως μαρτυρεῖ κι' ἀγωνιᾷ καὶ σπαίρει
ὅταν ἀφίνη τὴν ἀρχὴν καὶ πᾶς Ἐθναρχὴς κόμματος.
Τότε φοικτὸν μαρτύριον, τότε δουλεῖ μὲ φούντα,
δὲν ἔχει δὲ τριγύρω του κανένα βοηθοῦντα,
τότε κι' ὅς τις ὀλοθυγμός καὶ πόνος ἀναλλοίωτος
καὶ λόρδα τὸ στομάχι μας μαστίζει ἀτελείωτος.

Φ. Οἱ μαυρίλα σήμεραν τὸν Θεωδώρακη βρέχει,
οἶον ἀγῶνα σήμεραν ὁ Θεωδώρακης ἔχει! . . .
Ἄν Τσάρος ὀνομάξῃσαι, κἂν Καῖσαρ, κἂν τε Βροῦτος,
οὐ παραμένει πάντοτε ὁ τῆς εὐκλείας πλούτος,

Φ. Δεύτε μ' ἐμὲ θρηνήσετε, Κορδονοπατριῶται, καὶ τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸ Κορδόνι δότε, ἐκεῖνο γὰρ τὰ 'κορῶσε κι' ἐπείγεται πρὸς τάφον τῇ συνεργείᾳ τῆς Αὐλῆς καὶ τῶν μηχανορράφων, μηκέτι περὶ θέσεων καὶ παροχῶν σφυρίζον καὶ μῆτε παῦον τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους διορίζον.

Π. Ὡ Κορκαλοῦ μου, φόρεσε κατὰμυρα καὶ θρήνη . . . οἱ πανευδαίμονες καιροὶ ἐπέρασαν ἐκεῖνοι, ὅπου ὁ Τσάρος ἤρχετο ἀστράπτων ν' ἀλαλάζῃ κι' οἱ λόγοι του δὲν ἔπαυαν νὰ πέφτουν σὰν χαλάζι. Δὲν θὰ τὸν βλέπῃς ὅπως πρὶν ἀγρίως νὰ λυσσᾷ, οὐδὲ σημαίας Γαλλικᾶς ἢ αὐρα θὰ φουσᾷ, οὐδὲ ζυγὸν Βασιλικὸν θὰ θραύῃ ἀργαλέον, οὐδὲ παππᾶς καὶ παππαδῆς θὰ τὸν διαβάλλῃ πλέον.

Φ. Ἐνα Κορδόνι δώστε μου θηλειὰ νὰ τὸ περάσω . . . τῆς Νυμφασίας ὁ παππᾶς κατὰπληκτος ἰδὼν πῶς τὸ Κορδόνι 'μαύρισε σὰν τὸ 'δικό του ράσσο ἐφώναξε μεθ' ὧν σου τῶν φίλων ὁπαδῶν : «νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα, τὸν ταπεινὸν σου δοῦλον,» κι' ἀπήντησε πρὸς τὸν παππᾶ λυγρὸς Φαρμακοπούλων.

Π. Κορδόναρε, πῶς ἔσπασες ; . . . Κορδόνα θαυμαστή, πῶς ἀμολήθης ἐξαφνα, πῶς ἐγίνες κλωστή ; Καὶ σὺ, Κορδονο-Πάτρα μου, μαυροντυμένη θρήνη . . . 'βγήκαν οἱ Ροῦφοι κάτασπροι μαζί με τὸν Ρικᾶκη, κι' ἐκεῖνος ὁ Κορδόναρος κατήντησε νὰ γίνη Κορδόνι, Κορδονίδιον καὶ Κορδονορκακί.

Φ. Ποῦ εἶναι κι' ὁ πανίσχυρος τῆς Πάτρας Βασιλεὺς ; Θεορίτης μαῦρος φαίνεται κι' ὁ δῖος Ἀχιλλεὺς, ὅπου ἐδέχθη πίσω του πολλῶν σκαμμαμάτων βέλη ὅπταν ἐκορδώνετο Παιδείας Ὑπουργός, καὶ σήμερα κατήντησε ὅπου κακὸ σου θέλει κι' οὐδὲ τὴν πτέρνα του κινεῖ κι' ὀδύρεται ἀργός.

Π. Ἀνεψιὲ τοῦ θεοῦ σου κι' ἀμίλητο νερό, Ζαήμη, πῶς τὴν ἔπαθες σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ ; Ἀντάρτη μου ἀκούσιε, μὰ συντηρητικέ, πῶς διὰβόλο τὸν ἔφαγες καὶ σὺ τὸν τενεκέ ; Ἀμίλητε Χρυσόστομε, σωστὲ δικαιοκρίτα, τί σουκάμε ὁ θεὸς σου, ἐκεῖν' ἢ φαβορίτα ; Αὐτὸς ὁ Τσάρος ἀδικᾷ σ' ἐπῆρε 'στὸ λαίμῳ του, ὅπου καλέμι Οὐλεμά δὲν γράφει τὸν καὺμό του. Κούκου καὶ σὺ, Ραδάμανθυ . . . θὰ παύσ' ἢ τόση λίμα κι' ἴσως γιὰ πάντα βουδαθῇ καὶ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

Φ. Κάτω κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν . . . ἐβούλιαξε κι' ἐκεῖνος, ὁ δικαστής, ὁ τιμωρὸς, ὁ Κέρβερος, ὁ Μίνως . . . κάτω κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν . . . πάει καὶ τοῦτος . . . κρῖμα ! . . . δὲν θὰ τὸν 'δοῦμε ἄλλοτε εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα νὰ σκούζῃ, νὰ ξεσβερωθῇ, ν' ἀφρίσῃ, νὰ λυσσάξῃ, καὶ Κατηγορητήρια μεγάλα νὰ εἰσάξῃ, οὐδὲ ἡμέρας ζήτημα θὰ εἶναι σὰν καὶ πρῶτα τὰ λαδωμένα του μαλλιά κι' ἐκεῖν' ἢ ρεδιγκότα.

Π. Ὡ λαδωμένε δικαστὰ καὶ μοσχοποντικέ, πῶς διὰβόλο τὸν ἔφαγες καὶ σὺ τὸν τενεκέ ; Τοῦ Κᾶζιτῶρ' ἢ ἀμαξῆ κι' ἐκεῖνα τὰ κατύμματα ἄστα νὰ πᾶν 'στὸ διὰβόλο, χίλιαις φοραῖς βλαστήματα.

Κάτω κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν, ὁ γαῦρος καὶ τραχὺς αὐτὸς ὁ σκληροτράχηλος, τῶν Ὑπουργῶν ὁ τρώμος, ὅπου καθῶς κατήντησε θὰ ἦτον εὐτυχὴς ἂν εἰμπορούσε ὅπως πρὶν νὰ γίνη Ἀστυνόμος.

Φ. Πάντα τὰνθρώπινα παντοῦ σιὰ καὶ ματαιότης . . . τὴν ἔπαθε κι' ὁ Νικολῆς, ὁ μέγας πατριώτης, Λεβίδης ὁ Σαῖν - Ζούσταρος, τὸ φλογερὸ παιδί, ὅπου γιὰ τὸ συνέχεσθαι ἀκόμη τραγουδεῖ. Ροβεσπιεράκι μου χλωμό, κιτρινογυστερίτσα, καὶ Σαῖν - Ζουστάκι λιγερὸ, γεμάτο μὲ καρίτσα, ποῖος τὸλεγε, ποῖος τὸλπιζε πῶς θὰ χρτάσῃς μαῦρα καὶ σὺ, κανᾶρι τῆς Βουλῆς, καὶ αὐρα, λαύρα, σαύρα ; Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ 'διάλεξε νὰ βουδαθῇ τὰνδόνι, γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ 'πέρασαν τὰ τόσα του μπουρίνια, τώρα ὅπου χρειάζεται φωνὴ γιὰ τὸ Κορδόνι καὶ κελαιδοῦν τετράποδα τοῦ Μᾶν καναρίνι. Συνέλθετε, συνέλθετε τριγύρω 'στὸν Λεβίδη καὶ φέρετε ροδόσταμο κι' ἀνθόνερο καὶ ζυδι νὰ ξελιγοθυμήσωμε τὸν μαυρισθέντ' ἀδίκως . . . γνωστοὶ τὸν κλαῖνε κι' ἄγνωστοι, τὸν κλαίει κι' ὁ Στεφάνος.

Π. Τὰ πάντα φροῦδα κι' ἄστατα καθὼς καὶ τὴν γυναῖκα . . . κι' ὁ Λεωνίδας ἔπασε γενναίως μὲ τοὺς δέκα, ὁ καψερὸς ξενιτευτὴς ὅπου ἐφυγοδίκησε καὶ ἤλθ' ἐδῶ κι' ἐξώδεψε κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα 'νίκησε. Ξεφύτρωσε μὲ τὸ στανεῖο κι' αὐτὸς μαχηριδοχάλκη, κι' αὐτὸς ἐπαναστάσεως ἐσήκωσε πυρσόν, μὰ τέλος τὸν ἐπρόδωσε προδότης Ἐπικλῆς καὶ τῶρ' ἀκούει τενεκέ τῶν λούστρων τῶν Περσῶν. Δεύτε κι' αὐτὸν θρηνήσωμεν τὸν 'ψηλοδιπλωμάτη, ὅπου προδόται μερικοὶ τοῦ 'μαύρισαν τὸ μάτι.

Π. Μὴν κλαῖς καὶ σὺ, Καλλιφρονᾶ, μὴδὲ νὰ σὲ πειράξῃ τὸ πῶς ἐμαύρισαν καὶ σέ, τὸ πῶς καὶ σὺ δὲν βγαίνεις . . . κι' ἐμέννα, γυνὴ τοῦ μπαμπαλῆ, μοῦ 'κόλλησε μαράζι πῶς πάντα ὑποψήφιος 'στὸ τέλος ἀπορμένεις.

Φ. Γεωργιάδη δύστυχε, Βολιώτη κακομοίρη, ποῦ 'στὴ Βουλὴ μᾶς ἔκανες μεγάλο πανηγύρι, μὴδὲ κουδοῦνι τώρα πιά, μὴδὲ Προέδρου σχῆμα, μὴδὲ βαθὺ ροχαλητὸ εἰς τὸ 'ψηλό σου βῆμα, μὴδὲ πολὺς ξερόβηχας στοιχείου ἐγκαθέτου, μὴδὲ συχνὰ τρεχάματα 'στ' Ἀνάκτορα μὲ δίσκο, σὰν εἶδες ἀξιώματα, τιμὰς τοῦ Φιλαρέτου, σὰν εἶδες ἢ κοιλίτσα σου πῶς παίξει Καραϊσκό.

Π. Ὁ Θεωρῆς δὲν λησμονεῖ πῶς τότε τὸν 'σιγύρισε, πόσο σκληρὰ τὸν ἄφησε καὶ πῶς ἐξανγύρισε, πῶς μόνον μὲ δρό νεύματα ἐκεῖνου φλογεβόλα ἐγέμιζες καὶ ἀδειχῆς τὰ θεωρεῖα ὅλα, θυμᾶται καὶ τοῦ Παλατιοῦ τὸ φρικαλεὲν δράμα καὶ τὰ γκρεμοτσακίσματα καὶ τὸ πικρὸ σου κλάμμα.

Φ. Κανέννας πάντα Πρόεδρος δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶναι, μαραινεται κι' ἢ δόξα μας ἢ πρὸς τὸ θεοθῆναι, καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια μας ξεφεύγει τὸ κουδοῦνι καὶ μαῦρη μπόρα ἔρχεται καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλαι, καὶ 'στὰ καλὰ καθεύμενα μᾶς μπαίνει 'στὸ ρουθόνι καὶ 'στὰ καλὰ καθεύμενα μᾶς μπαίνει 'στὸ ρουθόνι ὁ Κοκωσλῆς κι' ὁ Κατρουλῆς μαζί με τὸν Καρτάλη.

Π. Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ καὶ Κορδονάτοι φίλοι, ἵπου τὸ κράτος πρὸς ὑμᾶς τὸ εἶναι του ὀφείλει, εἰ θέλω ἀγορεύῃ ὑμᾶς περὶ τῶν μαυρισθέντων καὶ τῶν γαῦρων ἀνταρτῶν ἀνδρείως μαχεσθέντων. Εἰ γὰρ ὁ Τσάρος κι' ἄλλοτε ἀπέθανε κι' ἀνέστη αὐτὸς κι' ἡμεῖς οἱ μετ' αὐτοῦ, ποῦ μᾶς πειράξ' ἢ ζέστη, δὲν πρέπει τὴν παρήγορον νὰ χάσωμεν ἐλπίδα πῶς ἀπὸ τῶν βυζαζωμένων τὴν ζεῖδωρον πατρίδα.

Φ. Ἐκ τοῦ κατὰ Θεόδωρον μικροῦ Εὐαγγελίου πρὸς γινῶν καὶ συμμόρφωσιν παντὸς τοῦ Βασιλείου. Εἶπεν ὁ Τσάρος τοῦ Μωρητᾶ πρὸς τοὺς πιστοὺς συμβούλους καὶ πρὸς τοὺς Καλησπέρηδες καὶ τοὺς Φαρμακοπούλους : «Ἀμὴν, ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, πῶς ἂν μαυρίλας μπόρα πιακῶν τὸν Κορδόναρον, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ὥρα, πῶς τῆς φωνῆς ἀκούσονται τοῦ νέου Ναπολέοντος, καὶ πᾶς ποιήσας ἀγαθὰ ὡς σύμμαχος ἡμῶν μετὰ τὴν μερίδα πάραυτα θ' ἀνταμειφθῇ τοῦ λείοντος, εἰ δὲ τὰ αὐτὰ πράξαντες θὰ ὑποστοῦν λιμόν.»

Π. Τὸ τοῦ Ἐθνάρχου τριλαμπές οἱ πάντες προσκυνήσωμεν καὶ πάντα δὲ συνάναρχον ἀνεψιὸν ὑμνήσωμεν. Μέγας ὁ θεὸς ὁ βροντῶν ἐφ' ἄρματος πυρίνου, ἀλλὰ μέγας κι' ἑκαστος ἀνεψιὸς ἐκεῖνου, καὶ Βουλευτὴς ἀποτυχόν, καὶν Πρεσβευτὴς κοιμώμενος, καὶν πλέων κἀλτσας μάλλιναις, καὶν ἄλλως πῶς τιμώμενος.

Φ. Τοῦ Στρατηλάτου Θεοδώρ' τὸ θεῖον τριλαμπές τοῦ Διαδόχου τῶσδε ὁ πονηρὸς μπεμπές, καὶ γὰρ μετὰ κλάδον καθ' ὁδὸν Ἐλαιᾶς ἐθεάθη κι' ὁ Στρατηλάτης ἔχασε ταῦτά μετὰ τὸ καλαθί.

Π. Ὡ τῆς μανίας τῆς φρικτῆς τῆς τῶν Κορδονοκτόνων ! . . . Ἐλῆς κλαῖ δὲν ἄφησαν ἐντὸς τῶν Ἐλαιῶνων.

Φ. Οἱ τοῦ Μυλλάρδου ὁπαδοὶ μηχανορράφα ὄντα . . . ἔλας βαθεῖ τὸ στόμα των κατὰ τὸν Σολωμῶντα.

Π. Ἐρραναν τὸν Ἀστέρα γυναικὲς Μυροφόροι μ' ἀρώματα ποικίλα, κι' ἐκεῖνος ἀπὸ πέρα φρενήρης ἐθεώρει πῶς πλάκωνε μαυρίλα.

Φ. Ἡ δὲ πατρίς ἢ φίλη ἐντὸς μεγαλοσταύρων καὶ δόξης γαυριῶσα, μὲ πικραμένα χεῖλη τὸν Στρατηλάτην μαῦρον ὀλόλυζεν ὀρώσα :

Π. Ὡ ἔαρ σὺ γλυκύ μου, ὦ βλάστημα χρυσό μου, ποῦ 'γύρευες ὡς πλοῦτον

νὰ δώσω τὸ βρακί μου καὶ τὸ 'ποκάμισό μου, πῶς 'μαύρισε τσοῦτον ;

Φ. Καὶ τὸ Ναπολέονι κι' αὐτὸ φωνάζει κλαῖον μὲ μιὰ καὶ ἄλλη ράντα : « Ποῦ εἶναι τὸ Κορδόνι καὶ ποῦ ὁ Ναπολέων νὰ φθάσω 'στὰ σαράντα ; »

Π. Τρίβολοι καὶ παγίδες εἰς σπείρας παρὰ νόμους, ποῦ 'πῆρνε κουδοῦνι ἀπὸ τραγιά καὶ γίδες κι' ἐτρέχανε 'στους δρόμους κι' εἰς ὅλα τὰ καντούνια.

Φ. Ποῦ τὸς Ἡμέτεροί σου, ὅπου Μονάρχαι ἦσαν καὶ Καίσαρες σκηπτοῦχοι ; κι' ὁ Τσελεπίτσαρῆς σου ἐδάγκασε μὲ λύσαν τὸ τρύπιον τοῦ τσαρούχι.

Π. Σκυλίτση καὶ Κολιάτσο καὶ σῆς οἱ ἄλλοι ὅλοι μετὰ τοῦ γέρο - Δέκα, ποῦ τώρα νὰ σᾶς κάτσω ποῦ μετὰ τὸ μαῦρο βόλι 'ξεκάνετε κι' οἱ δέκα ;

Φ. Βαβαὶ τῆς συμφορᾶς σου ! . . . κι' ἢ Κέρκυρα κι' ἢ Τήνος Βασιλικὴ ἐχρίσθη, ὁ δὲ Μαυρομαρᾶς σου, ὁ Τηνιακὸς ἐκεῖνος, ἀσπλάγχως ἐμαυρίσθη.

Π. Κι' ὁ Τηνιακὸς Ζαλώνης δὲν 'πίστευε καθόλου κατῆφορο νὰ πάρῃ, καὶ τὸν 'ρωτᾷ ὁ Γκιώνης, παρόντος τοῦ Φωσκόλου, « εἶσαι παππᾶς γιὰ πλάρι ; »

Φ. Συναπολούνται ἤδη οἱ ἄνδρες τῶν αἰμάτων, Σαῖν - Ζούστ καὶ Ροβεσπιέροι, τὸ τέκνον τοῦ Λεβίδη καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Κάτων μετὰ τοῦ Καλησπέρη.

Π. Βαβαί τῶν συμφορῶν σου! . . .
σύ τοῦ Μωρηᾶ στολίδι
πῶς ἤπρες τέτοια τοῦμπα;
τὸν δὲ Κορδονάρὸν σου
τὸν ἔκανε μουσκίδι
Μπαϊρακτάρη τρούμπα.

Φ. Πῶς ὁ Κορδονάρὸς σου
ἀφθόνως κατεδράχη
ἐν μέσῳ τόσης φέστας,
καὶ κάθε ρήτορός σου
πῶς ἐδρυσίσθ' ἡ ράχη
ἀπὸ τοὺς πυροσβέστας;

Π. Μετὰ βοῆς καὶ κτύπου
μᾶς φεύγει τὸ Παλάτι
καὶ λάκκο ἔχ' ἡ φάβα . . .
Ἐπὶ χρυσοῦ τεθρίππου,
μεγάλῃ Στρατηλάτῃ,
ἐστὴν Κηφισσιὰ σου τράβα.

Φ. Κρεμᾶ κι' ἡ Δημητσάνα
εἰς πᾶσαν τῆς ταβέρναν
εἰκόνας τοῦ προδότου . . .
Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα
ἐκίνησαν τὴν πτέρναν
κατὰ τοῦ πατριώτου.

Π. Μὲ τῆς Ἐλῆας τὰ φύλλα
τενόρει ψάλλουν λαῦροι
κι' ὅλοι βαστοῦν τὸ ἴσο . . .
Ἐπὶ τῇ σῇ μαυρίλῃ
κι' ἡ θάλασσα ἡ Μαύρη
ἐστράφη ἑστὰ ὀπίσω.

Φ. Ἐλῆας ἂν βλέπῃς δάσος
μὴ φοβηθῇς, δυνάστα,
μὰ κτύπα τοὺς δυνάστας . . .
Κι' ὁ Κόρπας πᾶει θράσος
κι' ἡ Τζιά τοῦ λέει «βάστα
καὶ σ' ἔφαγε ὁ Βάστας».

Π. Ἄς ἔλθῃ νὰ τραβήξῃ
καθένας τὴν καρότσα
τοῦ Τσάρου Δεληγιάννη . . .
Βαρᾶτε νὰ σᾶς δεῖξῃ
ὅτι δὲν παίζει κότσα,
διὰ βόλου λαοπλάνει.

Φ. Ἐστὴν Κηφισσιὰ σου τράβα
καὶ μὲς ἐστὸ αἶμα βάφε
τὴν πένα σὰν ἀντάρτης . . .
Προσκάλει καὶ τὸν Κάββα
καὶ ἐστὴν «Πρωιά» γράφει
σὰν τᾶρθρο τῆς Τετάρτης.

Π. Καὶ τώρα ποῦ σὰν πρῶτα
θὰ κοπανᾷς ἄερα
κι' οὔτε δουλειὰ δὲν θάχῃς,
μὲ σκότη καὶ μὲ φῶτα
κατάστρων' ἐκεῖ πέρα
τὰ σχέδια τῆς μάχης.

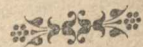
Φ. Κορδὸνα μαυροφόρα
τὰ δόντια σου νὰ τριξῇς,
ὅπου κι' ἐγὼ νὰ τρέμω . . .
κι' ἡ σακαράκα φόρα
καὶ ἡξεῖς οὐκ ἀφήξεις
οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.

Π. Ἐθνάρχη, μὴ διστάσῃς,
μὰ κτύπ' ἀπολεμήτους
ἐθελοντὰς συμμάχους,
κι' ἐρέθιζε πρὸς στάσεις
μὲ λόγους ἀπορρήτους
πολεμιστὰς βατράχους.

Φ. Πάντες σ' ὕμνοῦν καὶ λένε
τοὺς Αὐλικούς ἃ ρέστο
νὰ βάλῃς, Δεληγιάννη,
καὶ τὸ Κορδὸν κλαῖνε,
κι' αὐτὸ Θεὸς ἰσχωρέστο
καὶ νάνι νάνι νάνι.

Π. Θεὸς ἰσχωρέστο... δι' εὐχῶν Κορδονικῶν πατέρων,
ποῦ μᾶς διδάσκουν τὸ σικιὰς ἀφόβως πολεμεῖν,
πρεσβεῖαις δὲ ἀνεψιῶν καὶ φίλων κι' ἡμετέρων
ἐκ τῆς ὀργῆς σου λύτρωσε κι' ἐμᾶς τοὺς δούλους... Ἀμήν!

Ἡ Σερεμέτ' ἡ Ἀθινὰ τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας
περὶ τοῦ Μόζαρτ κάμποσα θὰ ἴπῃ ὅτὸν ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ,
εἰς δὲ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας
θὰ παίξῃ καὶ κομμάτια του πρὸς τέρψιν τῶν Μουσῶν.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἐστὶ σπῆτι μου ἀνέδη,
ἐστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ξύδι, — δὴδ' ἐστὶ λάδι τρεῖς ἐστὶ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινοφύτος πολὺς.